

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201460
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1011201460.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, so sídlom Tupého 25/A, Bratislava, IČO: 30 794 242, zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-96/2011 zo dňa 27. júna 2011, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/162/2011-37 zo dňa 17. apríla 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/162/2011-37 zo dňa 17. apríla 2012 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 3S/162/2011-37 zo dňa 17. apríla 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. SLV-OLVS-96/2011 zo dňa 27. júna 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 380,18 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobcu. Preskúmaným rozhodnutím č. SLV-OLVS-96/2011 zo dňa 27. júna 2011 žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii č. KM-608-005/SI-2008 zo dňa 10. mája 2011, ktorým sa v časti sprístupnenia osobných údajov nachádzajúcich sa v poskytovanej informácii čiastočne nevyhovelo žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie, keď touto požiadal o sprístupnenie uznesenia Úradu boja proti korupcii o zastavení trestného stíhania vo veci trestného činu machinácií pri verejnom obstarávaní, ku ktorému malo dôjsť pri verejnom obstarávaní na Ministerstve obrany Slovenskej republiky, ktorého predmetom bol mobilný komunikačný systém MOKYS.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že žalovaný posúdil vec po právnej stránke

nesprávne, preto bolo potrebné preskúmané rozhodnutie zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že v danom prípade právo žalobcu na informácie požadované podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) vyplýva priamo z čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a je nadradené záujmu žalovaného na ochrane údajov o zamestnancoch verejnej správy. Súd prvého stupňa sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že účinky aplikácie zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 428/2002 Z. z.“), použitých v danom prípade správnym orgánom, by boli nezlučiteľné s ústavnou úpravou práva na informácie. Napriek skutočnosti, že definícia pojmu osobný údaj obsiahnutá v ustanovení § 3 zákona č. 428/2002 Z. z. je veľmi všeobecná, krajský súd vyslovil, že nie je možné toto ustanovenie vykladať spôsobom, ktorý by viedol k neprípustnému obmedzeniu ústavou zaručeného práva žalobcu, či ktorejkoľvek fyzickej alebo právnickej osoby na informácie, najmä, keď ide o informácie o ústrednom štátnom orgáne, ktorého činnosť má byť v demokratickom a právnom štáte pod verejnou kontrolou.

Konštatoval, že určenie fyzickej osoby menom, priezviskom a služobným zaradením nepredstavuje osobné údaje, ani údaje týkajúce sa jej súkromia a nemá povahu všeobecne použiteľného identifikátora, pretože nie je trvalým identifikačným údajom dotknutej osoby požívajúcej ochrany v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. Mal za to, že pokiaľ žalovaný nevyhovel žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie v časti týkajúcej sa mien, priezviska a služobného zaradenia zamestnancov Ministerstva obrany Slovenskej republiky s odvolaním sa na zákon č. 428/2002 Z. z., nepostupoval v súlade s objektívnym právom.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalovaný a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/162/2011-37 zo dňa 17. apríla 2012 zmenil tak, že žalobný návrh zamietne. Namietal, že správny orgán prvého stupňa postupoval v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. a podľa stanoviska Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky zo dňa 11. apríla 2011. Ďalej uviedol, že vyšetrovateľ Policajného zboru bol dožiadaný o vyjadrenie súhlasu so sprístupnením jeho osobných údajov v uvedenom rozsahu, s čím výslovne nesúhlasil, a tieto údaje boli z poskytovanej informácie vymazané. Poukázal na vysvetlenie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, z ktorého podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že údaje v rozsahu meno, priezvisko, hodnosť a funkcia príslušníka Policajného zboru je v zmysle definície uvedenej v § 3 zákona č. 428/2002 Z. z. potrebné považovať za osobné údaje. Podľa Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky zákon č. 428/2002 Z. z. neupravuje konkrétny zoznam údajov, ktoré sú považované za osobné údaje, ale poskytuje demonštratívny výpočet charakteristík určujúcich fyzickú osobu.

Zdôraznil, že definícia osobných údajov podľa Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky nevyžaduje, aby išlo o konkrétnu identitu fyzickej osoby, ale postačuje, aby za splnenia daných podmienok bola osoba určiteľná. Z vecnej stránky sa pojem osobných údajov vzťahuje na také údaje, ktoré sa týkajú identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby, t.j. určenej alebo určiteľnej, či už priamo alebo nepriamo. Z pohľadu ochrany osobných údajov sa „určiteľnosťou“ rozumie taký stav, keď na základe jedného alebo viacerých údajov možno osobu identifikovať. Identifikácia sa teda realizuje prostredníctvom konkrétnych charakteristických znakov, t. j. „identifikátorov“, ktoré možno priradiť ku konkrétnej fyzickej osobe. Miera, do akej sú určité identifikátory dostačujúce pre dosiahnutie identifikácie konkrétnej fyzickej osoby závisí od komplexného posúdenia dostupných údajov v ich vzájomnej súvislosti a zároveň aj situácie ako celku. Preto v závislosti od viacerých faktorov, ktorými sú najmä kvalita, kvantita a druh údajov sa v určitom momente, ktorý nemožno presne stanoviť, konvertuje určiteľnosť do určenia osoby. Fyzickú osobu je možné považovať za určenú, keď na základe dostupných údajov je jednoznačne identifikovaná a odlíšená od ostatných osôb v danom informačnom systéme.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, preto rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť tak, že žalobu zamietne.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. novembra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Úlohou krajského súdu bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. SLV-OLVS-96/2011 zo dňa 27. júna 2011, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. KM-608-005/SI-2008 zo dňa 10. mája 2011, ktorým sa v časti sprístupnenia osobných údajov nachádzajúcich sa v poskytovanej informácii čiastočne nevyhovelo žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie, keď touto požiadal o sprístupnenie uznesenia Úradu boja proti korupcii o zastavení trestného stíhania vo veci trestného činu machinácií pri verejnom obstarávaní, ku ktorému malo dôjsť pri verejnom obstarávaní na Ministerstve obrany Slovenskej republiky, ktorého predmetom bol mobilný komunikačný systém MOKYS.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD, ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD, ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, štátne orgány a orgány územnej samosprávy sú povinné primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti. Podmienky a vykonanie ustanoví zákon.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa § 1 zákona o slobode informácií tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov, alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o slobode informácií proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí

požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 6 ods. 1 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd informujú verejnosť o trestnom konaní podľa tohto zákona poskytnutím informácií oznamovacím prostriedkom. Pri tomto informovaní však musia dbať na ochranu utajovanej skutočnosti, obchodného tajomstva, bankového tajomstva, daňového tajomstva, poštového tajomstva alebo telekomunikačného tajomstva.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia pri poskytovaní informácií sú orgány činné v trestnom konaní a súd oprávnení utajiť tie skutočnosti, ktoré by mohli zmať alebo sťažiť objasnenie a vyšetrovanie vecí. Pritom sú povinní dbať na zásadu prezumpcie neviny. Dbajú aj na to, aby nezverejňovali chránené osobné údaje ani skutočnosti súkromného charakteru, najmä rodinného života, obdobia a korešpondencie, ktoré priamo s trestnou činnosťou nesúvisia. Osobitne dbajú na záujmy maloletých, mladistvých a poškodených, ktorých osobné údaje sa nezverejňujú.

Podľa § 215 ods. 5 citovaného ustanovenia uznesenie o zastavení trestného stíhania treba doručiť obvinenému a poškodenému. Uznesenie policajta treba doručiť prokurátorovi najneskôr do 48 hodín.

Ústava v čl. 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií [(získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná (viď. nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06 - 59 z 28. júla 2007)] a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovanej skupine subjektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmý v ods. 5 cit. čl., ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon. Obdobnú úpravu obsahuje taktiež Listina základných práv a slobôd (čl. 17 ods. 1, 5). Podľa čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky. Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Obmedziť základné práva a slobody možno iba na základe podmienok ustanovených ústavou, a to buď podmienok všeobecných (čl. 13 ods. 2, 3, 4 ústavy) alebo osobitných, vzťahujúcich sa na konkrétne práva a slobody (v danom prípade čl. 26 ods. 4 ústavy).

Cieľom zákonného obmedzenia práva na informácie o činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní, zamýšľaným zákonodarcom v § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, je ochrana pred neprimeraným zasahovaním do vlastnej rozhodovacej činnosti súdu a orgánov činných v trestnom konaní a tým aj verejný záujem na nestrannom a nezávislom súdnictve (čl. 124 a čl. 141 ústavy), ktorý cieľ je potrebné považovať za legitímny s ohľadom na ústavne ustanovený obsah dotknutého základného práva. Z hľadiska posúdenia vhodnosti tohto obmedzenia, teda, či obmedzením prístupu k rozhodnutiam súdov a orgánov činných v trestnom konaní možno vymedzený cieľ dosiahnuť, odvolací súd uvádza, že neprístupnosť informácií o prebiehajúcich konaniach pred vydaním konečného rozhodnutia vo veci samej, je v záujme zachovania nezávislosti a nestrannosti súdneho konania a nezasahovania resp. neovplyvňovania orgánov činných v trestnom konaní v podstate vylúčená verejná diskusia o

prejednávanej veci, ktorou by vo veci rozhodujúci sudcovia a orgány činné v trestnom konaní mohli byť ovplyvnení. Toto obmedzenie treba považovať za primerané, keďže informáciu o výsledku rozhodovacej činnosti je súd a orgán činný v trestnom konaní povinný sprístupniť, čím je zabezpečená aj verejná kontrola výkonu súdnej moci. Z dôvodovej správy k návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o slobode informácií, ktorý s účinnosťou od 2. januára 2006 novelizoval dotknuté ustanovenie, vyplýva, že účelom predloženého návrhu je rozšírenie okruhu sprístupňovaných informácií oproti doterajšej úprave (podľa § 11 ods. 1 písm. d/ Zákona účinného do 1.1.2006 povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka neverejného konania, rozhodovania alebo dohľadu, ktoré podľa osobitného zákona vykonáva súd, orgán činný v trestnom konaní alebo orgán verejnej správy), pričom nová úprava spočíva v obmedzení poskytnutia resp. sprístupnenia informácií týkajúcich sa len rozhodovacej činnosti (neukončených, prebiehajúcich konaní) súdov a orgánov činných v trestnom konaní, avšak pokiaľ ide o informáciu o výsledku konania, tá sa v prípade rozhodovacej činnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní sprístupní, ak to osobitný predpis nezakazuje.

Odvolací súd dospel k opačnému záveru, ako krajský súd, ktorý zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie z dôvodu, že v danom prípade právo žalobcu na informácie vyplýva priamo z čl. 26 ods. 1 ústavy a je nadradené záujmu žalovaného na ochrane údajov o zamestnancoch verejnej správy, preto žalovaný posúdil vec po právnej stránke nesprávne.

Podľa názoru odvolacieho súdu je pre posúdenie prejednávanej veci nevyhnutné v súlade s vyššie uvedenými princípmi rozlíšiť informáciu o rozhodnutí, resp. o výsledku konania, a požiadavku o sprístupnení/zverejnení rozhodnutia, pod ktoré možno zahrnúť aj doručenie kópie rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní inému, ako účastníkovi konania.

Informáciou o rozhodnutí, resp. o výsledku konania, je bezpochyby informácia o tom, ako orgán činný v trestnom konaní rozhodol. V prejednávanom prípade bola táto informácia sprístupnená verejnosti okamihom, kedy orgány činné v trestnom konaní poskytli v súlade s § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku informáciu o tom, že trestné stíhanie vo veci trestného činu machinácií pri verejnom obstarávaní na Ministerstve obrany Slovenskej republiky bolo zastavené. Ako vyplýva zo žaloby a z odvolania, táto skutočnosť bola žalobcovi známa.

Z predmetného spisového materiálu je zrejmé, že žalobca sa nezaujímal o výsledok predmetného konania, t. j. nepožadoval informáciu o rozhodnutí, na ktoré ho oprávňuje vyššie uvedené ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií, ale požadoval „sprístupnenie uznesenia Úradu boja proti korupcii o zastavení trestného stíhania vo veci trestného činu machinácií pri verejnom obstarávaní, ku ktorému malo dôjsť pri verejnom obstarávaní na Ministerstve obrany Slovenskej republiky, ktorého predmetom bol mobilný komunikačný systém MOKYS“, t. j. požadoval, aby bolo predmetné uznesenie zverejnené, resp. jemu doručená jeho kópia. Navyše správny orgán žiadosti žalobcu čiastočne vyhovel a zaslal mu kópiu uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii ČVS: PPZ-250/BPK-B-2007 z 28. mája 2008 po vylúčení osobných údajov svedkov a vyšetrovateľa, ktorý predmetné uznesenie vydal, nachádzajúcich sa v uznesení a súčasne dňa 10. mája 2011 vydal rozhodnutie o čiastočnom nesprístupnení informácie č. KM-608-005/SI-2008.

Správny orgán postupoval v rozpore so zákonom o slobode informácií, keď kópiu predmetného uznesenia zaslal žalobcovi, hoci s vylúčením osobných údajov svedkov a vyšetrovateľa, ktorý predmetné uznesenie vydal. Z dikcie ustanovenia § 215 ods. 5 Trestného poriadku vyplýva, že zákon nezakladá možnosť uvedené uznesenie žalobcovi doručiť, keďže obsahuje taxatívny výpočet, komu sa takéto uznesenie doručuje, čím je jeho zaslanie iným osobám vylúčené. Poskytovanie informácií o trestnom konaní striktne upravuje Trestný poriadok v § 6. Táto úprava vzhľadom na charakter trestného konania a zásadu prezumpcie neviny, ktorá je jednou z najzákladnejších zásad trestného konania v demokratickej spoločnosti, neumožňuje orgánom činným v trestnom konaní poskytovať iným ako zákonom určeným osobám odpisy rozhodnutí z prípravného konania, resp. tieto rozhodnutia zverejňovať. Na takýto postup neoprávňuje orgány činné v trestnom konaní ani žiaden iný zákon, ani ústava, ani právo verejnosti poznať podrobné dôvody rozhodnutia, aby si vedela urobiť obraz, či trestné

stíhanie bolo zastavené dôvodne, ako sa mylne domnieva žalobca, nakoľko obmedzenie práva na informácie obsiahnuté v čl. 26 ods. 4 ústavy jasne odkazuje na zákon, ktorým je v danom prípade Trestný poriadok.

Odvolací súd upozorňuje na to, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúce zaradenie medzi trestné činy, priestupky, resp. disciplinárne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, je vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave, v jej zmenách a voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov. Bolo by v absolútnom rozpore so základnými zásadami trestného konania a základmi právneho štátu vôbec, ak by posudzovanie trestnosti, resp. netrestnosti vyšetrovaných skutkov bolo ponechané na predstavy a vôľu verejnosti.

V súvislosti s uvedeným odvolací súd dáva do pozornosti skutočnosť, že orgán činný v trestnom konaní, ako štátny orgán je viazaný predovšetkým ústavou, a to čl. 2 ods. 2, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Povinnosť štátneho orgánu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, nie je možné zamieňať s právom každého (konať, čo nie je zákonom zakázané), ktoré je upravené v ods. 3 tohto článku.

Zároveň odvolací súd považuje za vhodné doplniť, že aj podľa úpravy účinnej od 1. januára 2012 (§ 82a ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z.) sa zverejňujú len súdne rozhodnutia, za ktoré v žiadnom prípade nemožno považovať rozhodnutie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené zmenil rozsudok krajského súdu postupom podľa § 220 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej a § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a žalobu, ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania (odvolacieho aj prvostupňového) rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 2 a § 246c ods. 1 vety prvej OSP, keď žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.